

בתי המשפט

א 173524/02

בית משפט השלום תל אביב-יפו

(גיא/11)

בפני: כב' השופט חיים טובי

אני מעדיף מצב שמראש לא הייתה מדרכה ברחוב הנדון אין מרסני מהירות, צריך לצפות מהנהג שיפעיל שיקול דעת נכון, שיהיה זהיר וידע שמדובר ברחוב מגורים ולא יפתח מהירות ברחוב הזה... אני מצפה מהנהג שיבין באיזה סביבה הוא מתפקד ויתנהג כאילו יש שם מרסן מהירות" (פרוטוקול מיום 03.06.04 עד 33-34). לקרוא ולא להאמין. האומנם סבור המומחה המכובד כי יש להפקיד את ביטחונם של הולכי רגל בידי האוחזים בהגה ולהסתמך על שיקול דעתם שידעו לנהוג במהירות נמוכה בהעדר תמרור המורה על היות הרחוב "רחוב משולב"? האומנם יש להשלים עם מצב שחיי הולכי הרגל יהיו תלויים בהרגלי הנהיגה של האוחזים בהגה? תמהני!

העובדה כי לא קיימים ברחוב מרסני מהירות ואין בנמצא תמרור המורה על הגבלת מהירות בו לזו המחויבת ב"רחוב משולב" (30 קמ"ש), היא הנותנת כי יש צורך אמיתי בקיומה של מדרכה בצד הצפוני של הרחוב זאת על מנת לשמור על ביטחונם של הולכי הרגל.

למעשה חזר בו – אם כי בשפה רפה – עה/3 והסכים כי "יתכן שברחוב זיכרון קדושים יפתיע רכב הולכי רגל. עלול לקרוא (צ.ל. "לקרות" – ח.ט.). שנהג יכול לסכן הולכי רגל". (שם, עמ' 34).

המסקנה המתבקשת מהאמור לעיל אחת היא: העדרה של מדרכה בצד הצפון מערבי של הרחוב עקב צמחייה המכסה אותה, גורמת להפרעה של ממש הואיל והיא מהווה סיכון בטיחותי להולכי רגל ובכלל אלה לתובעים.

30. בבדיקת חומרת הפרעה מן הראוי לבחון את השפעותיה על חייהם של הסובלים ממנה קרי התובעים.

כאן המקום לפרוס את מערכת היחסים העכורה העולה מכתבי הטענות, מתצהירי העדים ועדותם.

התובע 1 מתאר בתצהירו כי בכל פעם שמשפחת שדה סברה כי פגוש רכבו נגע בשיח הנושק לכביש "במקרה כזה, מיד מוגשת כנגדי תלונה למשטרה ע"י משפחת שדה בעילה של היזק לרכוש במזיד ואני מוזמן לחקירה במשטרת יפו... עד למועד הגשת כתב תביעה זה, הוגשו כנגדי למשטרה 11 תלונות בנושא זה... ואני זומנתי למשטרה להיחקר, תחת אזהרה, שמונה פעם באותו העניין. במרבית הפעמים אף נעצרתי ושחררתי בערבות" (סעיפים ד'-ו' לת/6).

כך גם עולה מתצהירו של מריוס גולדשטיין, קצין משטרה בדימוס, כי על רקע ההתנגשויות של בני הזוג לב (התובעים 1+2) בשיח, הוגשו תלונות רבות ונפתחו תיקי

בתי המשפט

ת.א. 173524/02

בית משפט השלום תל אביב-יפו

בפני: כבוד השופט חיים טובי (ג' 50)

מסקנה זו נובעת מניסיונות – חוזרים ונשנים – שנעשו במכוניתי ובכולם נתבצעה פניית הפרסה במהלך אחד בלא צורך בנסיעה לאחור. בהחלט ייתכנו מקרים בהם מכונית ארוכה במיוחד תאלץ את הנוהג בה לבצע תמרונים על מנת להסתובב בכיכר, אך אלה הם חריגים שאינם מצביעים על הכלל.

37. לא כך הם פני הדברים באשר למפגע הבטיחותי לו טוענים התובעים. מצאתי כי קיומו של צמח המלוח הגולש אל המדרכה ומכסה אותה כליל, מהווה סכנה מוחשית לשלום הציבור בכלל ולתובעים בפרט. אני דוחה על הסף את קביעתו של המומחה מטעם הנתבע פרופ' מהללאל דוד (עה/3) אשר העיד כהאי לישנא: "...החסימה כיום אינה מהווה סיכון ביטוחי (צ.ל. בטיחותי – ח.ט.), מכיוון שאני מצפה מכלי רכב שנמצאים שם לשים לב. אני לא רואה בכך סיכון שהולך רגל הולך בכביש. נהג שנוהג שם ויוצא מנקודת הנחה שהולך רגל לא הולך על המדרכה, אני מעדיף מצב שמראש לא הייתה מדרכה ברחוב הנדון אין מרסני מהירות, צריך לצפות מהנהג שיפעיל שיקול דעת נכון, שיהיה זהיר וידע שמדובר ברחוב מגורים ולא יפתח מהירות ברחוב הזה.... אני מצפה מהנהג שיבין באיזה סביבה הוא מתפקד ויתנהג כאילו יש שם מרסן מהירות" (פרוטוקול מיום 03.06.04 עד 33-34). לקרוא ולא להאמין. האומנם סבור המומחה המכובד כי יש להפקיד את ביטחונם של הולכי רגל בידי האוחזים בהגה ולהסתמך על שיקול דעתם שידעו לנהוג במהירות נמוכה בהעדר תמרור המורה על היות הרחוב "רחוב משולב"? האומנם יש להשלים עם מצב שחיי הולכי הרגל יהיו תלויים בהרגלי הנהיגה של האוחזים בהגה? תמהני! העובדה כי אין בנמצא תמרור המורה על הגבלת מהירות בו לזו המחויבת ב"רחוב משולב" (30 קמ"ש), היא הנותנת כי יש צורך אמיתי בקיומה של מדרכה בצד הצפוני של הרחוב זאת על מנת לשמור על ביטחונם של הולכי הרגל. למעשה חזר בו – אם כי בשפה רפה – עה/3 והסכים כי "יתכן שברחוב זיכרון קדושים יפתיע רכב הולכי רגל. עלול לקרוא (צ.ל. "לקרות" – ח.ט.) שנהג יכול לסכן הולכי רגל" (שם, עמ' 34).

38. במסגרתן של הראיות הנוספות הגיש הנתבע תמונה עדכנית ממנה עולה כי ברחוב הותקן פס האטה והוצב תמרור המורה על קיומו (נספח 2 לראיות הנוספות).